

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 3594/23
8.11.2023. године
Београд

У У М Е Н А Р О Д А

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Меланије Сантовац, председника већа, Сање Пејовић и Ирене Трифуновић Радуловић, чланова већа, у парници по тужби тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Жарко Јекнић, адвокат из Београда, Палмотићева 12, против тужених ББ из ... и ВВ из ..., чији је заједнички пуномоћник Драгана Срећковић, адвокат из Младеновца, Краља Александра Обреновића 55/1, ради испуњења уговора, одлучујући о жалби тужених изјављеној против пресуде Основног суда у Младеновцу П 1010/18 од 21.03.2023. године, у седници већа одржаној 8.11.2023. године, донео је

П Р Е С У Д У

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Основног суда у Младеновцу П 1010/18 од 21.03.2023. године у ставу трећем изреке у делу, којим је обавезан је тужени ВВ да тужиоцу исплати 16.900 евра са законском затезном каматом почев од 16.01.2017. године до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате и ставу петом изреке и у том делу **ОДБИЈА**, као неоснована жалба туженог ВВ.

ПОТВРЂУЈЕ СЕ решење о трошковима поступка садржано у ставу четвртном изреке пресуде Основног суда у Младеновцу П 1010/18 од 21.03.2023. године и у том делу **ОДБИЈА**, као неоснована жалба тужене ББ.

ОДБАЦУЈЕ СЕ жалба тужених у преосталом делу, као недозвољена.

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев тужених за накнаду трошкова другостепеног поступка.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Основног суда у Младеновцу П 1010/18 од 21.03.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да се наложи туженој ББ да тужиоца уведе у посед стана ознаке ..., са терасом, припадајућим паркингом местом и подрумском просторијом површине 3 м², изграђеног у ..., ..., на к.п. ..., уписано у ЗКУЛ ... КО ...

Ставом другим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужена ББ да тужиоцу исплати износ од 23.600 евра са законском затезном каматом почев од 16.12.2009. године до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате.

Ставом трећим изреке, обавезан је тужени ВВ да тужиоцу исплати 16.900 евра са законском затезном каматом почев од 16.01.2017. године до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, док се одбија захтев тужиоца за износ од досуђеног до траженог, за 3.100 евра са законском затезном каматом почев од 16.12.2009. године до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, као неоснован.

Ставом четвртим изреке, обавезан је тужилац да туженој ББ на име трошкова парничног поступка исплати износ од 192.375,00 динара, а ставом петим изреке, обавезан је тужени ВВ да тужиоцу АА на име трошкова парничног поступка исплати износ од 327.036,00 динара.

Тужени су против наведене првостепене пресуде у ставу трећем изреке у усвајајућем делу, ставу четвртом и петом изреке, како то произилази из навода жалбе, благовремено изјавили жалбу због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права. Тужилац је одговорио на жалбу.

Испитујући правилност побијане пресуде, у смислу члана 386. Закона о парничном поступку ("Сл. гласник РС, бр. 72/11, са изменама и допунама), Апелациони суд у Београду је нашао да је жалба делимично неоснована, а делимично недозвољена.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2 тачка 1,2,3,5,7. и 9. ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити је учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, на коју се указује у жалби јер је изрека пресуде разумљива, а дати разлози јасни и непротивречни.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени је на парцели, чији је власник тужена, започео изградњу зграде од више станова и тужена је за узврат добила један двособан стан на првом спрату, један једнособан стан на првом спрату који се налази до двособног стана, једну гарсоњеру за коју није била битна спратност и два локала у приземљу. Продају преосталих станова у згради вршио је тужени ВВ. С обзиром да се тужена водила као власник зграде, у свим купопродајним уговорима, који су за предмет имали продају станова, тужена се појављивала као власник, док је тужени ВВ иступао као њен пуномоћник и преузимао новац од продаје станова. Тужилац и тужени су се упознали преко заједничког пријатеља ГГ и првобитни договор је био да тужилац купи стан од 70 м², а затим су се тужилац и тужени договорили, с обзиром да је тужени имао финансијских проблема, да му тужилац да 20.000 евра са каматом од 6 %. Рок за враћање означеног зајма није утврђен. Дана 15.12.2008. године је сачињена признаница о датом новцу, а као средство обезбеђења тужилац и тужени, у својству пуномоћника тужене, закључили су уговор о купопродаји стана описаног у изреци пресуде, који

уговор је оверен пред судом. Тужена није никада упознала тужиоца, нити је била упућена у договор тужиоца и туженог, није имала увид коме се продају станови, нити је примила новац од тужиоца. У току 2011. године ДД, саслушани сведок, предао је мајци тужиоца износ од 1.200 евра, а ЂЂ, такође, саслушан у својству сведока, мајци тужиоца је предао износ од 1.600 евра, све на име повраћаја предметног зајма. Тужилац је у свом исказу приликом саслушања у својству странке навео да му је тужени дао 300 евра 2012. или 2013. године. Предметни стан је продат 2012. године и у истом сада живе купци тог стана. Од 2011. године до 2016. године тужилац се није обраћао туженом да врати новац, већ је то учинио тек 15.11.2016. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, те одредаба члана 66, 557 и 562 Закона о облигационим односима првостепени суд је одлучио као у ставу првом, другом и трећем изреке побијане пресуде. Првостепени суд закључује да тужена ББ, у конкретном случају, није пасивно легитимисана, имајући у виду да, иако је формално правно означена као продавац у уговору о купопродаји, није била ни у каквом договору са тужиоцем, нити је примила новац од њега у вези евентуалне купопродаје предметног стана, па је одлучено као у ставу првом изреке побијане пресуде. Наиме, оценом изведених доказа, првостепени суд је утврдио да тужилац и тужени ВВ нису имали намеру да закључе уговор о купопродаји означеног стана, већ да исти представља привидан уговор, с обзиром да је закључен као средство обезбеђења за уговор о зајму, који су закључила наведена лица. Тужилац је 15.12.2008. године туженом ВВ дао на зајам износ од 20.000 евра без рока враћања. Тужени је вратио укупно 3.100 евра до краја 2011. године и то у три наврата (300 евра + 1.200 евра + 1.600 евра). Како рок за враћање зајма није одређен, суд закључује да је тужилац упућивањем поруке туженом 15.11.2016. године позвао туженог да му врати преостали износ новца. Сагласно одредби члана 562. ЗОО ако уговарачи нису одредили рок за враћање зајма, нити се он може одредити, зајмопримац је дужан вратити зајам по истеку примереног рока, који не може бити краћи од 2 месеца рачунајући од зајмодавчевог тражења да му се зајам врати. Имајући у виду да је утврђено да је тужилац 15.11.2016. године позвао туженог да врати преостали износ зајма и да рок од 2 месеца истиче 15.01.2017. године, досуђен је износ од 16.900 евра као преостали износ датог новца са законском затезном каматом од 16.01.2017. године до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате.

На потпуно и правилно утврђено чињенично стање, првостепени суд је правилно применио материјално право када је одлучио као у ставу трећем изреке, у делу, којим је обавезан је тужени ВВ да тужиоцу исплати 16.900 евра са законском затезном каматом почев од 16.01.2017. године до исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, дајући за своју одлуку јасне и довољне разлоге, које у свему прихвата и Апелациони суд.

Наиме, првостепени суд је оценом изведених доказа утврдио битне чињенице за одлуку о тужбеном захтеву у наведеном делу, а тужени своје тврдње којима оспорава тужбени захтев у овом делу није доказао.

Неосновани су наводи жалбе тужиоца да је првостепени суд погрешно закључио да је тужилац туженом позајмио новац, те да је погрешно ценио доказе, а у ситуацији постојања признанице од 10.10.2011. године. Ово из разлога што је првостепени суд оценом изведених доказа у смислу члан 8. ЗПП (читањем писаних доказа,

саслушањем предложених сведока, саслушањем тужиоца и туженог у својству странака и њиховим суочењем) утврдио да је између парничних странака постигнута сагласност о позајмици предметног новчаног износа са роком враћања и уговореном каматом, те да је тужилац испунио своју уговорну обавезу, а да тужени своју обавезу није у потпуности испунио. Тужени ни у жалби не чини вероватним своју тврдњу да је целокупан износ предметног новчаног износа вратио тужиоцу. Околност да је предметни уговор о купопродаји фиктиван и да не производи правно дејство, такође није од утицаја на другачију одлуку о постављеном тужбеном захтеву у односу на туженог, коме је тужилац предао новац као позајмицу и неосновани су и жалбени наводи којима се указује да првостепени суд није могао да призна важност уговору о зајму, с обзиром да се ради о зеленашком уговору. Ради се о ништавом уговору, а последица ништавости је успостављање пређашњег стања, односно враћање датог по ништавом правном послу.

Суд је ценио и остале наводе жалбе који се односе на одлуку у усвајајућем делу става трећег изреке али је нашао да су исти без утицаја на доношење другачије одлуке у овој правној ствари.

На основу члана 390. ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке пресуде.

Имајући у виду да се став трећи у усвајајућем делу и став пети изреке побијане пресуде не односи на тужену ББ, као и да се став четврти не односи на туженог ВВ, изјављена жалба је у наведеном делу недозвољена у смислу члана ЗПП јер тужени нема правни интерес да побија пресуду у ставу четвртог изреке, а тужена нема правни интерес да побија став трећи у усвајајућем делу и став пети изреке пресуде, па је одлучено као у ставу трећем изреке ове пресуде.

Правилна је и одлука о трошковима парничног поступка садржана у ставу четвртог и петом изреке, која је донета у свему у складу са чланом 150, 153. и 163. Закона о парничном поступку.

На основу члана 390. и 401. тачка 1. ЗПП, одлучено је као изреци ове пресуде.

С обзиром да нису успели у жалбеном поступку, одбијен је захтев тужених за накнаду трошкова другостепеног поступка, на основу члана 153. и 165. ЗПП.

**Председник већа-судија
Меланија Сантовац, ср.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић